

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Romàntica ciència-ficció

La història. Madrid, Màlaga, dècada de 1970, més o menys. Javier, científic que s'ha construït una màquina del temps, visita Maria, l'amor de joventut, amb ganes de passar un dia amb ella i recuperar el temps perdut.

Les formes. La màquina del temps que es va inventar H.G. Wells, sempre havia servit per viatjar a èpoques remotes o futures, elucubrant fantàstiques utopies o distòpies. Els germans César i José Esteban Alenda (Madrid, 1977 i

1978) ves per on, la converteixen en màquina que maquina segones oportunitats amoroses. En el seu debut com directors de llargmetratges, els Esteban Alenda trepitgen un gènere, la ciència-ficció, rara avis en la indústria cinema-

togràfica espanyola. De fet, allarguen el seu curt *Not the End* (2014) per relatar un romanç sentimental segons la fórmula 'noi-perd-noia, noi-recuperà-noia'. O no. Així, *Sin fin* és un estira-i-arronsa temporal, una aplicació fulletonesca del forat cuc quàntic que travessa el teixit espai-temps einsteinià, per rememorar el fracàs de la convivència en parella. Tan vell, tan jove. La ziga-zaga entre l'avui i l'ahir, permet als Alenda donar un amable repàs al costu-

misme de quan els Mecano, el Manolo Escobar arrasaven a la tele i les benzineres, i els Seat 1400 dominaven les rutes Celtiberia-Show. Si pel que fa a la informació de les vicissituds diàries de la parella, el melodrama es mostra més que pudorosament reservat, pel que respecta a l'exhibició dels encontres i desencontres intra-temporals entre Maria i Javier, *Sin fin* fa honor al títol. Que el film visualitza les cicatrius pròpies de tot trencament traumàtic, i els co-

responents penediments sentimentals, ja queda meridià a la primera mitja hora del viatge. Per sort, per allí flirteja l'espontània Maria León, una actriu que es devora la càmera. Al seu costat, procurant donar-li rèplica, un Javier Rey que treu partit a les se-

Sin fin

Directors: César i José Esteban Alenda. **Intèrprets:** Javier Rey, Maria León, Juan Carlos Sánchez, Mari Paz Sayago. **Espanya, 2018. 97'. JCA Alpicat.**

ves limitacions actorals.

El fons. Qualsevol temps passat va estar millor. O pitjor. Cal el 'begin the beguine'.

La imatge. Javier confessant la seva minusvalidesa emocional a la Maria al lavabo.

La frase. 'Vuelve por mí', deixa anar Maria. Mentre hi ha vida, i desig, hi ha esperança.

La recomanació. Ideal per a espectadores i espectadors atents a films prou singulars.